

noget saa forskjelligt og staaer meget mere iso-
 levet end Materien om Eiendomsforbrydelser;
 men selv om man kunde det, er der dog Meget
 tilbage endnu. Der ere jo mange Forbrydelser
 foruden Eiendomsforbrydelser — hvad den
 ærede Forslagsstiller veed ligesaa godt som jeg
 — hvor vor Lovgivning har heelt forældede og
 heelt uheldige Bestemmelser. Det er og har
 altid for mig været stødende, at see endogsaa
 de nuværende Domstole idemme høist alvorlige,
 ja endogsaa Livsstraffe for Forbrydelser, der
 paa ingen Maade fra et criminalretligt
 Standpunkt egne sig til saadanne Straffe,
 og som heller ikke i Virkeligheden blive
 belagte dermed, hvad Alle forud vide. For-
 brydelser, for hvilke Dommen lyder paa Livs-
 straf, affoes ofte med nogle Aars offentlig
 Arbejde, ja endogsaa undertiden med Bånd og
 Brød. Dette er for mig stødende ligeoverfor
 de nuværende Domstole, det styrker ikke Rets-
 bevidstheden i Landet, og det vil især være
 uheldigt og uheldigende, naar nu ogsaa Borgerne
 skulde tage Deel i selve Afgjørelsen af Sager,
 der begynde med alvorlige og betydningsfulde
 Skridt og ende med noget Ubetydeligt. Jeg
 kan derfor ikke skjønne rettere, end at det er
 med fuld Føie, at man, som den væsentlige
 Forudsætning for denne Institutions Indførelse
 hos os, venter, samtidigen at faae Domsmagten
 adskilt fra den administrative Myndighed, Po-
 litivæsenet tilfredsstillende organiseret og en
 ny Criminallov, hvortil der lykkeligvis ogsaa
 er god Udsigt, ikke blot fordi — hvad vi jo
 forud vidste — Regjeringens Opmærksomhed
 var og maatte være henvendt paa denne Sag,
 men ogsaa fordi vi af den høitærede Juslits-
 minister nylig have hørt udtale, at disse Ar-
 bejder vare saa vidt fremmede, at man meget
 snart kunde vente her i Rigsdagen at komme
 til at gjøre Bekjendtskab med dem. Jeg anseer
 disse Forudsætninger for væsentlige, ja endogsaa
 nødvendige, hvad enten det er Regjeringen eller
 Rigsdagen, der tager den Sag i sin Haand;
 men ganske vist forekommer det mig i Sær-
 deleshed betænkeligt, om Rigsdagen paa en
 Tid, hvor Regjeringen udtaler sig for, at efter
 dens Overbeviisning ere disse Forudsætninger
 nødvendige, da ligesom vilde paanøbe Regje-
 ringen Sagen. Skal denne Institution bringes

til Live paa en helbringende Maade, maa Alle
 forene sig om den med en god Villie; først da
 kunne vi vente at naae Maalet. At føre den
 Slags vigtige Sager ind i Livet ved Benyttel-
 sen af Rigsdagens Initiativ, forekommer mig
 betænkeligt. Ganske vist veed jeg at vurdere
 ogsaa den Bestemmelse i vor Forsatning, at
 der er et Initiativ for Rigsdagen ved Lovgiv-
 ningsværket; men jeg troer, at det er en Be-
 stemmelse, der, ihvorvel den skal bruges, ikke
 maa bruges for meget, og allermindst troer jeg,
 at den maa bruges, hvor Talen er om saa dybt
 indgribende organiske Bestemmelser som disse.
 Naar en saadan Institution skal kaldes til Live,
 kan jeg ikke tænke mig, at den kan see tilfreds-
 stillende gennem Benyttelsen af Initiativet.
 Der er en Mangfoldighed af Oplysninger, stati-
 stiske og finansielle, der skulle tilveiebringes,
 forinden man kan danne sig nogen rigtig Mening
 om, hvorledes den hele Sag helst maatte ud-
 føres. Der er dernæst en Masse Quaestio-
 ner i Sagens indre Ordning, der kræver en fleer-
 siddig Drøftelse, og endogsaa ved den blotte
 Redaction af dette Lovværk er der saadanne
 Vanskeligheder, at det ikke gjerne maatte betros
 en lovgivende Forsamling, der kun har ringe
 Tid tilovers fra sin travle Dagsgjerning. Det
 vil efter min Formening under alle Omstæn-
 dendigheder være meget uheldigt, om Rigs-
 dagen vilde tage denne Sag i sin Haand i et
 Dieblid, hvor man maa haabe — og jeg sætter
 i denne Henseende stor Paaen i paa Regjeringens
 Udtalelser — at vi meget snart maae faae et
 Forslag fra Regjeringen desangaaende.

Naar nu Stillingen er den — hvad jeg tør
 troe, at den ærede Forslagsstiller vil see med
 samme Dine som jeg — at han kun vil gjen-
 oplive, vække og styrke Interessesen for dette An-
 liggende og skynde paa Regjeringen med Hensyn
 til at fremkomme med det, kunde der jo ikke
 være nogen særlig Opfordring til at gaae dybere
 ind paa Lovforslaget; det skal jeg heller ikke,
 men det maa dog være mig tilladt at gjøre
 nogle Bemærkninger derved, navnlig fra det
 Synspunkt, hvorfra jeg seer Sagen ligeoverfor
 de Vanskeligheder, som Gjennemførelsen, selv
 fra Regjeringens Haand, vil medføre. Jeg be-
 rørte i Begyndelsen af mit Foredrag, at jeg
 ikke ansaae det for afgjørende betænkeligt, at vi